

Beskydská sedmička (B7)

aneb Každý metr pomáhá

B7 je extrémní závod, horský ultramaraton a horský dálkový pochod v Moravskoslezských Beskydech. První se uskutečnil již v roce 2010 a od roku 2011 při něm probíhá charitativní projekt „Každý metr pomáhá“, který pořádá SK K2, o. s., Libor Uher, ve spolupráci s INSTITUTEM Bazální stimulace® s.r.o.

■ **Text: Mgr. Irena Lintnerová,**
viceprezidentka APSS pro ambulatní
služby, ředitelka Centra Kaňka, o. p. s.
Foto: Archiv Kaňka, o. p. s., archiv IBS

A tak každý rok z podporovaných organizací přijíždějí dobrovolníci, kteří spolu s několika stovkami dalších dobrovolníků pomáhají s organizací závodu. V loňském roce byla veřejná sbírka pro naše zařízení, Kaňku o.p.s., a tak jsme zažili neuvěřitelnou atmosféru, která na B7 panuje. Všichni na B7 působili spontánně, přátelsky, v pohodě... Po návratu jsme se shodli, že jsme si „dobili baterky“ na několik týdnů dopředu. A tak jsme letos jeli zase – a rádi. Cesta probíhala v duchu těšení se a navíc v přípravách na štafetu. Myšlenka štafety vznikla již loni a letos se jí podařilo realizovat a zažít tak alespoň část pocitů závodníků, kteří za 12–29 hodin uběhnou a ujdou 83–95 kilometrů přes beskydské vrcholy. Letos s nimi vyrazili i starostové, senátoři, sponzoři a další participující. Tu možnost jsem dostala i já! Čtrnáct dnů před akcí mi telefonovala Karolína Maloň

Friedlová z INSTITUTU Bazální stimulace® s.r.o., zda bych s ní šla jeden úsek. „Tak se tedy štafeta uskuteční,“ souhlasila jsem ihned s nadšením, ale zároveň i s obavou, zda to zvládnu dostatečně rychle. Měla jsem vytržený zub, zraněný prsteníček na ruce a na tréninku již bylo pozdě. Těšila jsem se tedy na akci a obavy zahnal nadšením z možnosti vyzkoušet si alespoň jednu sedminu závodu.

V den D odstartoval závod, a tedy i štafeta, z Třince ve 22 hodin večer. První předávku štafety jsem pozorovala coby obsluha na občerstvovací stanici Řeka pod

prvním vrcholem. První předávka ze sedmi v 1:39 hodin. Na naši dvojici vycházel šestý úsek z Čeladné na Čertův mlýn přes Pustevny a Radhošť do Pinduly. Vycházely jsme po 13. hodině, slunce pánilo, ale nás hnalo vpřed fandění kolegyně a vyplavující se endorfiny. Cesta nám ubíhala dobře, ale do vrchu jsme si povídat přestávaly... Závodníky, které jsme předcházely, jsme ujišťovaly, že jdeme jenom štafetu, a že je velmi obdivujeme. Každý byl však veselý, komunikativní a i přes to, že měli v nohou více jak 50 km a za sebou noc beze spánku, byli všichni optimističtí a neustále vtipkovali a zapřádali hovor. A tak pro nás byla atmosféra tak motivující, že jsme se rozhodly, že předáme štafetu na Pindule, ale dojdeme s poslední dvojicí až do cíle. Pan starosta a místostarosta Ostravice to přivítali a my jsme po 4. hodině šly další 3 hodiny do cíle, který byl ve Frenštátu pod Radhoštěm. Poslední hodinu jsme již musely cestou z Velkého Javorníku využít „čelovky“. Příchod na náměstí byl famózním zážitkem; od okraje centra města nám skupinky diváků fandily a vyjadřovaly obdiv, na náměstí nás vítal moderátor – náš dobrý známý Marián Žárský – a naše kolegyně a kolegové. Poslední čipovou bránou jsme prošly ve 20:11 hodin a začaly jsme si užívat cíl. Stoupaly jsme na pyramidu, kde jsme dostaly cílové stuhy a přispěly jsme do kasičky veřejné sbírky na zařízení TAU z Turie na Slovensku, z pyramidy na pódium – vyfotit se na důkaz, že jsme tam opravdu byly, a pak už náramek, pití, perníček z Kaňky, stálé gratulace, objetí, slova chvály. A to jsem ušla jen 32,5 km za 7 hodin! Závodníci měli až třikrát tolik. I přesto jsem si to spolu s celým týmem štafety moc užila a prožila něco, co se jen velmi špatně formuluje do slov. To se musí zažít! Ale ani na vrcholu pyramidy jsme nezapomněly, že naši uživatelé v sociálních službách i přes svá mnohá oslabení a hendikepy zdolávají svůj životní ultramaraton dennodenně po celý život. Patří jim velký obdiv a gratulace. Závodníci si i přes své cíle toto uvědomují, a tak se každoročně vybere kolem 50 tisíc korun na zařízení, které je nominováno do veřejné sbírky „Každý metr pomáhá“. Díky všem sportovcům za to, že nejsou lhotejní k těm, kteří neměli tolik štěstí a místo těch horských zdolávají své životní vrcholy.